

Còn Cờ Đỏ Sao Vàng Thì Không Bao Giờ Có Độc Lập Tự Do Hạnh Phúc

SV Lê Trung Thành

Ngày mùng 02/09/1945, Hồ Chí Minh tuyên bố “độc lập” để rồi hàng năm vào cái ngày tối tăm đó đất nước mình dẫu đói nghèo vẫn phải oằn mình tổ chức “quốc khánh” rình rang tốn không biết bao nhiêu là tiền của, phô diễn cờ hoa rợp trời, quan chức đua nhau đọc diễn văn với các bữa tiệc xa xỉ vô tội vạ, cùng lúc đó thì hàng triệu người khác đang còng lưng trên những cánh đồng cần cỗi với cái bụng đói meo, tất cả chỉ với một mục đích ca ngợi sự vĩ vang của Đảng đã lãnh đạo nhân dân đánh đuổi thực dân Pháp dành “độc lập” cho dân tộc.

Nhưng giờ đây nhân loại đã bước vào kỷ nguyên tin học với tốc độ truyền tải thông tin vô cùng khủng khiếp mà chắc chắn ông Hồ không thể nào tưởng tượng nổi, người Việt Nam giờ có thể dễ dàng tiếp cận hơn với nhiều “thông tin ngoài luồng”, nhiều anh chị mặt đỏ bừng bừng khi vô tình đi lạc vào một “website phản động” nào đó, một người bạn cũ còn kín đáo gửi tin nhắn vào blog của tôi với nội dung như sau: “lâu rồi mới vô đọc blog của mi, phản động quá, tau không có đủ can đảm để đọc hết bài nữa, lo học đi mi, việc nước đã có nhà nước lo”. Và nhiều lần tôi đã cố giải thích cho bạn tôi hiểu rằng thực ra sau mùng 02/09/1945 nước ta không hề có độc lập, đó chỉ đơn giản là việc thay thế Chủ Nghĩa Thực Dân bằng Chủ Nghĩa Cộng Sản, mà chính ông Hồ là tay sai và lá cờ đỏ sao vàng mà ông ta mang về ngang nhiên bay trên bầu trời nước ta từ đó. Bài học năm xưa, lợi dụng người dân ít học ông Hồ đã khéo léo che đậy Chủ nghĩa Cộng Sản bằng cách kích động lòng yêu nước, bao nhiêu triệu người đã bỏ lại tuổi thanh xuân trong cuộc chiến “chống Mỹ cứu nước”, chữ “cứu nước” là chữ linh thiêng nhất của Dân Tộc chúng ta vì nó gắn liền với suốt chiều dài lịch sử của Dân Tộc. Vì hai chữ đó người Việt Nam sẵn sàng hy sinh tất cả.

Nhưng than ôi, tất cả đã bị lừa và ngày hôm nay vẫn tiếp tục bị lừa. Dân tộc ta đâu thiếu người tài, Phan Bội Châu, Nguyễn Thái Học, Lý Đông A, Huỳnh Phú sổ ... nhưng chỉ có Hồ Chí Minh là người gặp thời, thời của quý, chính xác là thời “quỷ đỏ” lộng hành, với tham vọng nhuộm đỏ cả địa cầu. Chúng ta hãy tưởng tượng xem nếu như ngày hôm nay khắp hoàn vũ này nước nào cũng bị áp bức bởi Chủ Nghĩa Cộng Sản thì sẽ ra sao ? Xin thưa tất cả hơn 6 tỷ người sẽ sống trong “ thế giới đại đồng”, lúc đó kinh đô ánh sáng Paris sẽ tăm tối như Bắc Hàn, và người dân Newyork cũng sẽ chèo thuyền đánh cá trên phố giống như Hà Nội của chúng ta. Tất cả sẽ bình đẳng, ai sinh ra cũng đói khổ như nhau, ai cũng mất nhân quyền như nhau, cũng được Đảng nhồi sọ như nhau, sẽ không còn ai ganh tỵ ai, tất cả sẽ không còn đấu tranh, cứ như thế sinh ra làm nô lệ, không chết vì già thì cũng chết vì kiệt sức. Đó là viễn cảnh một trái đất màu hồng của máu và nước mắt.

Chính vì hiểu được hiểm họa đó nên nước Mỹ với vai trò là một siêu cường có trách nhiệm phải đi tiên phong lãnh đạo các nước khác trong việc chặn đứng sự bành trướng của khối Cộng Sản trên thế giới, thế nên việc “ngụy Hồ” kêu gọi “chống Mỹ cứu nước” trên thực chất phải được hiểu đúng đắn là chống Mỹ cứu Chủ Nghĩa Cộng Sản. Chỉ có người dân quê thật thà chất phác là mù quáng tin theo những khẩu hiệu ngụy tạo đó, và có lẽ nếu tôi sinh ra dưới xã hội miền Bắc vào thời đó tôi cũng sẽ yêu nước mù quáng, sẽ cầm súng đi đánh Mỹ, sẽ nuôi giấu cán bộ, sẽ liều chết trong các cuộc xung phong, và nếu không bỏ mạng thì sẽ may mắn được sống cuộc sống “hoà bình” với tay cụt, chân cụt, đang ngồi chờ khách bơm xe ở dọc đường, hay về nhà đi cày với mảnh ruộng bé hơn hồi còn chiến tranh, vì hoà bình rồi thì người ta biến nó thành sân gôn hay các khu rì sọt để “sánh vai với các cường quốc năm châu”, rồi đời sống quá khổ, quá oan ức tôi cũng sẽ đi khiếu kiện như bao người khác, tôi sẽ kêu “thủ tướng ơi cứu dân”, “quốc hội ơi cứu dân”, đến một lúc kêu hoài chúng nó không nghe thì có khi với bản tính ngông cuồng cộng với việc hết đường sống, tôi lại đánh bom cảm tử cũng nên ... Chính vì thế nên tôi muốn nói rằng nếu không có lá cờ đỏ của ông Hồ mang về thì sẽ không có quá nhiều bi kịch trên đất nước như ngày hôm nay. Tất nhiên lịch sử không bao giờ nói nếu.

Và ngày 30/04/1975, là ngày mà triệu người vui, triệu người buồn, nhưng triệu người vui kia thì cũng méo máo không lâu sau đó. Từ đây nửa nước Việt Nam tự do đã chìm vào biết bao nhiêu khổ đau mà kể cho hết. Vết thương lịch sử này ngoài trách nhiệm của người Việt, cũng không thể không nhắc đến việc Mỹ đã phản bội đồng minh, vì cục diện chính trị lúc đó và vì chiến lược lâu dài, Mỹ đã để cho màu đỏ của máu loang lổ trên khắp miền Nam sau khi ký kết hiệp định Paris 1973, hiển nhiên Mỹ không thể thả nổi cho khối Cộng Sản bành trướng sang đến Mỹ nhưng ở một chừng mực nào đó vì lợi ích của nước Mỹ được cân nhắc kỹ càng thì Mỹ sẵn sàng thoả hiệp với Cộng Sản cho dù thoả hiệp đó sẽ giết chết hàng triệu người hay cả một dân tộc khác. Gần đây nhất trong bộ phim “Việt Nam Việt Nam” của đạo diễn John Ford được công bố sau 37 năm bị giấu kín, thượng nghị sĩ Ronald Reagan đã thừa nhận “.. chấm dứt chiến tranh không đơn thuần là chỉ rút quân về nhà là xong. Vì lẽ, cái giá phải trả cho loại hoà bình đó là ngàn năm tăm tối cho các thế hệ sinh tại Việt Nam về sau”. Mỹ đã thua Cộng Sản trên chiến trường Việt Nam, nhưng trên chiến trường thế giới thì Mỹ đang thắng sau khi một loạt khối Cộng Sản Đông Âu và Nga Xô sụp đổ, đến

trong tương lai gần thì Trung Cộng, Bắc Hàn và Việt Cộng cũng sẽ chịu chung số phận với ông tổ của chúng mà thôi.

Biết chắc chắn là Cộng Sản phải đến hồi suy vong nhưng cái hậu quả của nó để lại sau 33 năm hà hiếp dân tộc mới ghê gớm thay, biết bao nhiêu năm nữa mới phục hồi được môi trường sống đang bị phá hoại, bao nhiêu năm nữa mới cải thiện được nòi giống đang ngày một bệnh hoạn, và bao nhiêu năm nữa mới làm sáng lại đạo đức nhân phẩm của người Việt khi ngày một băng hoại. Tôi cảm thấy tiếc nuối vô cùng, tiếc cho cơ hội được sống tự do hạnh phúc của người Việt đã vỡ tan tành, tiếc cho những ai chưa từng và đã từng được “ghé bến Sài Gòn, là nơi du khách dập dồn từ 5 châu tới viếng thăm thủ đô, dòng sông chen chúc tàu đò, ngựa xe buôn bán huyên huyên, người dân no ấm sống đời tự do”, tự do thì đã mất, tiếc nuối cũng đã muộn, mong sao con cháu thế hệ sau sẽ khắc cốt ghi tâm bài học của một nước nhược tiểu phải gánh chịu.

Sau mùng 02/09/1945, ông Hồ đã đưa đất nước vào con đường khấp khểnh với những cuộc chết chóc triền miên chỉ vì ích kỷ thủ đắc riêng cho cái bản ngã đầy áp tính man rợ của Quốc Tế Cộng Sản. Ở thời chiến thì người dân chết theo kiểu của thời chiến, nay thời bình thì chết theo kiểu thời bình, ví như giết “cường hào ác bá” trong cuộc cải cách ruộng đất, thảm sát hàng ngàn người dân vô tội ở Huế trong trận Mậu Thân, hay trên đại lộ kinh hoàng Việt Cộng đã hạ hê mở một bữa tiệc thịt người khi nã đại pháo 130 ly và hoả tiễn 122 ly vào người dân Quảng Trị đang rùng rợn rấn kéo nhau dài hàng chục kilômét vào Huế để lánh nạn Cộng Sản, còn giờ đây thì người dân mất đất mất ruộng đói mà chết, ra đường sập hố ga hay xe đụng mà chết, ăn uống ngộ độc mà chết, đi làm giấy tờ bị hành lên hành xuống tức mà chết ... & ... rất nhiều kiểu chết và cứ ở đâu có Cộng Sản thì ở đó có phi lý, có bất công, có mùi tanh của máu, có xú uế của xác người nên người ta còn gọi cờ đỏ sao vàng với một cái tên để nhớ khác : Cờ Máu.

Ngày hôm nay vui mừng lắm khi ngày càng có nhiều người trẻ yêu nước chống Cộng quyết liệt, nhiều người không chống Cộng nhưng cũng yêu nước quyết liệt, nhưng tất cả nên là những người chịu khó tìm hiểu lịch sử trước đã.

Hãy nhìn xem cả thế giới đều rùng mình khi nghe nhắc đến Chủ Nghĩa Cộng Sản, và Quốc Tế Cộng Sản bị toà án thế giới lên án với tội ác chống lại hoà bình thế giới, tội ác chiến tranh, và tội ác chống lại con người. Những năm gần đây người Tàu Tự Do đã ra mắt tác phẩm Cửu Bình (9 bài bình luận về Đảng Cộng sản Tàu), tác phẩm đã phơi bày những tội ác những cuộc giết người man rợ mà Trung Cộng đã gây ra và vạch trần bản chất lưu manh tà giáo, phản con người, phản vũ trụ của Chủ Nghĩa Cộng Sản, người đọc sẽ không khỏi kinh hoàng và thương cảm cho dân tộc Trung Hoa luôn vỗ ngực xưng hùng xưng bá giờ đây thâm trầm đến như vậy, thật là khủng khiếp khi nhận được con số thống kê của thời báo Đại Kỷ Nguyên từ ngày 03/12/2004 cho tới nay 13/03/2009 chỉ vỏn vẹn 4 năm 3 tháng mà đã đã có 51.193.607 người ký tên ủng hộ việc dẹp bỏ Đảng Cộng Sản, tính ra trung bình một ngày gần 10 ngàn người thức tỉnh, điều đó như như báo trước cái chết của Chủ Nghĩa Cộng Sản trên đất nước Tàu chỉ còn là vấn đề thời gian. Còn ở Nga từ sau năm 1991 đã thay lá cờ búa liềm bằng lá cờ ba sọc trắng xanh đỏ có từ thời Nga Hoàng, những tượng đài Lênin đã bị tháo bỏ, viện Lênin nay đã đổi tên là Medical Biological Technologies, và nước Nga đã có kế hoạch sẽ mai táng cái xác ướp Lênin vào năm 2010, trong khi ở Việt nam thì trẻ con cứ thắc mắc rằng “ ông Lênin ở nước Nga, sao ông lại đứng vườn hoa nước mình ...”, tất cả các lĩnh vực nghệ thuật, hội hoạ, văn thơ, phim ảnh, âm nhạc ... “trăm hoa đua nở” thoả sức vạch trần tội ác Cộng Sản cho người dân được biết, người ta cũng đã đưa tội ác của chủ nghĩa cộng sản vào chương trình giáo dục học đường và rất nhiều lần trong những tiết học các em bé đã phản đối kịch liệt vì cho rằng làm sao mà con người có thể đối xử với nhau còn tệ hơn cầm thú như thế được ?! Thầy giáo chỉ biết nhăn mặt mỉm cười, đã qua rồi các em yêu mến ! qua rồi “thời đại của những lời nói dối tuyệt vời”.

Tôi nêu lên những điều này vì muốn nói rằng xã hội Việt Nam rồi cũng sẽ phải trải qua những giai đoạn y như thế, lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ chắc chắn sẽ lại tung bay ngạo nghễ trên quê hương Việt Nam, quốc ca sẽ không còn “xây xác quân thù”, lăng Hồ Chí Minh sẽ bị phá bỏ, tiền Việt Nam sẽ phải có hình hai Bà Trưng, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo ... tất cả 64 tỉnh thành mỗi tỉnh sẽ có một viện bảo tàng tội ác Cộng Sản, cả Dân Tộc sẽ bừng tỉnh, cả Dân tộc sẽ xót xa đau đớn chen lẫn hạnh phúc trước quá nhiều sự thật sẽ được phơi bày, tất cả sẽ phải tiếp tục đấu tranh lâu dài và gam go trước là để lập lại trật tự xã hội, sau là để hoàn thiện dần dần nền dân chủ mà những nước láng giềng như Thái Lan, Singapore, Đài Loan, Nam Hàn, Nhật Bản đã bỏ quá xa rồi. Càng nhìn lại lịch sử rồi đối chứng với hiện tại thì tôi lại càng cảm phần tội cùng, khi gần 40 ngàn người Việt Nam đã hi sinh dưới lá cờ đỏ sao vàng trong cuộc chiến biên giới với Trung Cộng vào những năm 1979, để rồi hôm nay vì quy phục quan thầy Bắc Kinh mà những hy sinh mất mát đau thương đó trở thành đề tài cấm kỵ trên tất cả các phương tiện truyền thông trong nước, học sinh thì không được học, sử gia thì không được đào sâu phân tích, nhà văn nhà thơ thì không được tự

do xuất bản, ngay đến cả những người đồng đội anh dũng năm xưa, giờ đây cũng chỉ dám “đặt vòng hoa trong tâm tưởng”. Trong khi đó lại có đến 40 nghĩa trang “Đời đời nhớ ơn các liệt sỹ TC” trên đất nước Việt Nam. Tác phẩm Ma Chiến Hữu của nhà văn Tàu Mạc Ngôn viết về cuộc chiến biên giới 1979, được phát hành trong nước với lời giới thiệu của nhà xuất bản như ca tụng về chủ nghĩa anh hùng của những người lính TC đã xâm lược giết hại người dân Việt Nam. Và gần đây với “Vụ án Bôxít” Trung Cộng đã âm thầm hủy diệt môi trường sống của người Việt đồng thời ngang nhiên đưa hàng ngàn công nhân chiếm đóng Tây Nguyên và những công nhân đó sẵn sàng cầm súng bất kỳ lúc nào, và tôi dám chắc rằng một ngày rất gần đây thôi chúng ta sẽ được nghe phát ngôn bộ ngoại giao Việt Cộng Lê Dũng hùng hỏn lên tiếng “Việt Nam có đầy đủ cơ sở pháp lý và bằng chứng lịch sử về chủ quyền của mình đối với **Tây Nguyên**”, rồi cũng giống như Hoàng Sa Trường Sa, Vịnh Bắc Bộ, Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc mà thôi, việc của báo chí thì cứ lu loa khẳng định chủ quyền, còn việc mất đất mất biển là chuyện quốc gia đại sự nên chỉ một mình Đảng biết Đảng giải quyết.

Nói như thế để thấy rõ bản chất vong nô của Việt Cộng và bản tính bá quyền lưu manh của Trung Cộng, dù chúng nó thân thiết với nhau hay chúng nó quay sang đánh nhau thì chỉ có nước mình nhiễm độc, nước mình mất, dân mình khổ, dân mình chết thối, chứ nhà nó vẫn to, xe nó vẫn sang, trương mục ngân hàng vẫn ketch xừ từ sức lao động của nhân dân, và dù bè lũ chính trị bộ có chạy theo Tàu hay theo Mỹ đi nữa nhưng chắc chắn rằng không có tên nào theo Dân Tộc mình, đối với chúng là nước Tàu hay nước Việt Nam có khác gì nhau, Tố Hữu đã báo trước rồi mà : “bên kia biên giới là nhà, bên đây biên giới cũng là quê hương”.

Tôi biết nói những điều này với những người đã bị Đảng nhồi sọ quá lâu sẽ bị họ đấu tố là việt gian phản động, họ sẽ dùng những lý lẽ như nhờ ơn “bác” ơn Đảng mà mới có ngày hôm nay độc lập tự do hạnh phúc, nhưng việc tôi sinh ra và lớn lên dưới lá cờ đỏ sao vàng không có nghĩa là nhờ lá cờ đó mà tôi được sống được học tập ... mà đúng ra vì “nó” mà tôi phải mất đi rất nhiều thứ vốn dĩ là quyền cơ bản của một con người. Nói dễ hiểu cũng giống như việc người ta nuôi nhốt những con chim từ lúc nó lọt lòng, khi lớn lên nó sẽ quanh quẩn với cái lồng, sống với “tư tưởng ăn ỉa có người dọn” trong khuôn khổ của cái lồng, được quyền tự do hót nhưng thường thì khi từ nhỏ người ta sẽ dạy cho nó hót những câu “đúng đắn và lặp đi lặp lại” đại loại như “lú lo lú lo, Vì Tổ Quốc Xã Hội Chủ Nghĩa - vì lý tưởng của bác Hồ vĩ đại - sẵn sàng” hay “huýt, huýt, vì sự nghiệp dân giàu, nước mạnh xã hội công bằng văn minh” ... những chú chim hót hay này sẽ được người ta cho hưởng những đặc quyền đặc lợi, thức ăn ngon, chỗ ở đẹp ... Còn tất nhiên biện pháp tốt nhất dành cho những con chim suốt ngày gào thét “kết kết, tự do, dân chủ, nhân quyền” điếc tai thì sẽ bị đưa vào những “chuồng cải tạo” với những tội danh rất lạ tai như “Phản động” “thể lực thù địch” “chống phá nhà nước XHCN” “âm mưu diễn biến hoà bình” ... và cải tạo đến chừng nào chịu hót đúng bài thì thôi, còn không thể cải tạo thì tìm mọi cách loại bỏ khỏi đời sống của loài chim. Cũng vì hoàn cảnh sống trong lồng tù túng cút cơm lẫn lộn như thế, nên khi nghe thấy những chú chim khác hót ca kể về đời sống văn minh của loài chim tự do, nhiều chú chim trong lồng rất hoang mang không biết có thật mình đã bị đánh lừa suốt quãng đời qua không ? dù sao may mắn thay cho nòi giống của loài chim vẫn còn nhiều những con chim đại bàng khao khát tự do, phá cũ xé lồng oai hùng tung cánh tìm về với bầu trời xanh lơ. Này bạn tôi ơi ! đất nước mình có độc lập không khi đất nước bị lèo lái bởi những thái thú của Tàu Cộng, tự do là gì khi đến lòng yêu nước cũng bị tước đoạt, và hạnh phúc ở đâu khi hàng chục triệu người trên đất nước mình vật lộn kiếm ngày 2 bữa ăn không nổi.

Khi nhìn thấy các mẹ các chị cầm cờ đỏ ảnh “bác” đi khiếu kiện, thấy sinh viên học sinh yêu nước mang cờ đỏ đi biểu tình chống Tàu Cộng, thấy các anh lính gìn giữ tổ quốc nơi biên ải xa xôi hay trên các vùng hải đảo mang theo lá cờ đỏ sao vàng, tôi đã thốt lên, các anh ơi ! các chị ơi ! các mẹ ơi ! Còn cờ đỏ sao vàng thì không bao giờ có độc lập tự do hạnh phúc.

Lê Trung Thành.

Sinh viên du học ngành kiến trúc